

Predikan 5 sön i Påsktiden, 3 årg.

Joh 17:9-17, Att växa i tro. Centrumkyrkan 2017.

Psalm: 298, 67, 259 + Kyrkokör.

Inledningsord till Evangeliet:

Vi rör oss alltmer ifrån Påsken mot Kr him och Pingst.
Men de ord som vi får del av idag i Joh 17 är en förbön
som Jesus ber för lärjungarna före sin död.

Temat för förra söndagen var ”Vägen till livet”:

”Gud ditt folk är vandringsfolket.

Själva du mitt ibland oss går.”

Där ska lovsång, där ska lovsång

stiga stark som havets brus,

stiga stark som havets brus.” (Ps 298)

Och idag handlar det om ”Att växa i tro”:

”Som torra marken dricker regn,

som jorden tar emot sin sådd och gömmer den.

Herre, låt oss ta emot ditt ord.” (Ps 67)

Text: Joh 17:9-17...

Vi läser om det i våra bibeltexter,

vi sjunger om det i våra psalmer

och vi ber om det i våra böner:

Att växa, att mogna, om att bli någonting mer,

någon annan, något annat, än det vi redan är.

Samtidigt som vi säger:

Du duger som du är, du är bra nog,

var den du är, var dig själv!

Bilderna, tankarna och orden,

budskapen som kommer till oss – blir motsägelsefulla!

Och jag tänker på en målning från 70-talet (1972)

av Peter Tillberg.

En bild, som när jag såg den första gången,

för alltid etsade sig fast i mitt inre.

Det är en stor fotorealismisk målning på 27 elever i ett
klassrum, målade i bleka färger.

Eleverna, som sitter på snörräta rader i sina bänkar,

är alldeles gråa i ansiktet, och de tittar,

eller snarare stirrar håglöst på sin lärare.
Alla utom en som sitter i fönsterraden,
hon tittar istället drömmande ut genom fönstret.
Under tavlan står orden: *"Blir du lönsam, lille vän?"*

Bilden som är tänkt att spegla skolan på 50-talet
har gång på gång fått mig att ställa frågor som:

När duger jag?
När har jag ansträngt mig tillräckligt?
- och -
*- Gäller samma sak i trons liv,
att det aldrig blir nog?
Hur mycket växt räcker?*

För jag tänker, att även om det kristna budskapet
i våra texter, psalmer och böner
många gånger vill trösta, ge upprättelse och styrka,
så får de mig också att känna mig ifrågasatt;
min förmåga i olika avseenden, liksom min tro.

Här kommer några exempel:

Ps 87 *"Våga vara den du i Kristus är..."*
Och jag frågar mig: Vågar jag det?
Nej, det kanske jag inte gör, men hur ska jag då göra?

Ps 96 *"Öppna mig för din kärlek..."*
Är jag inte öppen nog? Är jag tillsluten?
Sluter jag mig inför Gud, inför andra?

Ps 214 *"Lär mig att bedja av hjärtat..."*
Hur ber jag? Är mina böner rätt formulerade?
Når de fram?

Ps 396 v 4 (Gud är en av oss vid detta bord)
*"Här släpper oron, allt vår självförakt,
vår rädsla för varandra mist sin makt?"*
Självförakt och rädsla, ja ha, ja ha..
Hur har jag det med den saken?
Är det det jag förmedlar till andra?

Och slutligen ifrån det vi inom Svenska kyrkan
kallar för Kyrie, ett Kristusrop:

”Gör mig till den jag ska bli...”

Och jag vill bara ropa: Jag är redan!

Och jag vill bara viska: Jag är redan!

- Nu räcker det! Lämna mig ifred!

Naturligtvis förstår jag att mycket är skrivet

av en speciell anledning,

utifrån någons upplevelse och erfarenhet,

och att de vill stärka oss

i våra förändringsprocesser.

Jag vet också att betydligt fler texter

innehåller tacksamhet och jubel,

tillförsikt och övertygelse.

Så nu kanske någon sitter och tänker:

- Nu har hon inte fattat nånting!

- Nu kör hon allt på ett sidospår!

Men låt mig i så fall göra det.

För det är nog så jag själv kommer framåt.

Det är när jag vänder och vrider på en frågeställning

som jag förs vidare på nya vägar.

Så åter igen: Att växa, vad innebär det? - och -

Att växa i tro – Hur gör jag då? Hur når jag dit?

Handlar det kanske snarare om att djupna,

att försonas med sin livssituation?

Att det är tilliten och förtröstan som stärks;

i våra relationer; till oss själva,

med varandra och med Gud?

Ja, jag vet inte, eftersom allt hela tiden förändras.

Jag förändras ständigt utifrån alla de människor jag möter

och alla de omständigheter jag befinner mig i.

Jag far omkring som ett frö i vinden,

beroende på att jag hela tiden möts av allt det nya

som jag ska ta ställning till och förhålla mig till.

- Vart finns avstängningsknappen? Tänker jag ibland.

- Hur kan jag stoppa tillflödet, alla förväntningar, alla krav?

Finns det någon så'n, någon avstängningsknapp?

Nu ska jag arbeta fram till fredag eftermiddag,
sedan ska jag vara ledig i 10 dagar,
vara på landet och ta hand om min trädgård.
- Tack gode Gud för det! Där växer det så det knakar!!!
- Tack gode Gud, för att du låter det växa,
och att jag bara kan få se på - och få njuta av din skapelse!

Och då, mitt i grönskan och fågelkvittret,
när jag krattar löv och rensar i rabatterna
så ska jag nynna på psalmen:

Ps 522 ”*I Guds tystnad får jag vara*”

1. I Guds tystnad får jag vara, ordlös, stilla utan krav.
Klara rymder, öppna dagar: här en stund vid nådens hav.
2. I Guds kärlek vill jag vila, vet mig önskad, älskad, sedd.
Övar mig i barnets tillit, prövar höjd och djup och bredd.
3. I Guds Ande kan jag andas: bön ger liv ur död som svar.
Ögonblickets närhet rymmer allt som blir och är och var.
4. I Guds hjärta är jag buren, innesluten i hans famn.
Medan hemligheten djupnar viskar Fadern ömt mitt namn.

Paus

Att växa i tro – Ja, vad är det?

Kanske det handlar om
att möta det jag möter; inom mig själv
och tillsammans med andra människor,
i mina nära sammanhang och ute i världen
– *utifrån trons perspektiv?!*

Utifrån ett inre samtal med Gud,
som hjälper mig att formulera mina förhållningssätt?

Paus

Men handlar dagens text,
den förbön som Jesus ber till Fadern för sina lärjungar,
handlar den egentligen om *Att växa i tro?*
Jag känner mig väldigt tveksam.

Men så är det ju också många gånger med dessa rubriker,
att de hamnar liksom vid sidan av texten,
på ett sidospår de också, och inte riktigt passar in.
Kanske det är därför som den skaver inom mig just idag...

Eller är det Johannes språk,
som både är poetiskt och filosofiskt,
men som så ofta också är omständligt att ta till sig?
Är det det som skaver,
just för att det kräver en betydligt längre bearbetning
än vad texterna hos Matteus, Markus och Lukas gör.
Nå väl!

Paus

Större av den tid som lärjungarna har haft tillsammans
med Jesus ligger nu bakom dem.
Nu finns det snart ingenting mer att vänta på.
Inga fler under. Ingen närhet. Inget skydd.
Nu börjar framtiden bli oviss
och de fylls alltmer av bävan och ängslan inför det okända.

Hur ska de klara sig på egen hand?
Hur ska de kunna stå upp för sin tro?
Hur ska de kunna ge alla de träffsäkra
och välformulerade svaren som Jesus gjorde?
Göra de under som visade på och förstärkte hans storhet?
Var Jesus förbön ett sätt att ingjuta dem styrka och mod?

Tro, tillit, övertygelse som förändras och förstärks
genom de erfarenheter vi får - i livet, av livet,
och som bär också genom de svåraste stunderna,
är det det som det handlar om när vi talar om
- Att växa i tro?

Inte först och främst att jag ständigt ska bli bättre,
i form av att duga och prestera,
utan att det handlar om att jag sakta men säkert
får växa in i saker och ting – får växa in i tron,
eftersom den inte kommer till en som ett färdigt paket,
utan att vi blir lovade att få leva nära Gud,
och att Gud på det sättet får större och större betydelse
för oss i våra liv.

Jag, jag tror: Att leva med Gud,
är att leva i relation med det Gudomliga,
med alltings skapare.

Att leva med Gud,
är att *leva med* i de förändringar och omprovningar
som livet hela tiden kräver av oss.

Men i alla skeden i livet så ber Jesus för oss inför sin Fader.
Och det är så som vi får *vara ett med varandra*
och *med den Gud* som vi får tror på och be till!

Och vi kan också leva i en stark förvissning om
att Gud leder oss och bär oss,
och att Guds allomfattande nåd och kärlek omsluter oss.

Att växa i tro blir då som en gåva från den Gud
som vill leva nära.
Och även om våra relationer men andra människor
inte är smärtfria – så är de ändå livsavgörande
för att vi ska vilja leva vidare.

Livet för oss framåt av sin inneboende kraft
och då förändras också tron:
Kanske kan vi kalla det för: *Att växa i tro?*
Ja, vi gör väl det – i alla fall idag!

- *Men när blir du lönsam lille vän?*
Du är ”lönsam” - genom hela livet är du lönsam,
oavsett vem du är, vad du gör och vad som händer dig:
- För du är Guds dyrbara skapelse!
- Du är Guds älskade barn!

Amen